

dar cari se pot desface prin moarte. De la acest timp omul începe a fi cu adevărat om; scoboară ceriul pe pământ și caută să-și aducă la îndeplinire visurile de fericire și să statornicească dreptatea; știe ce are de așteptat și ce nu și se hotărăște a primi bărbătește cele ce nu se pot înlătură.

(Traducere din Dr. Letourneau).

Sofiea Nădejde.

POEME ÎN PROZĂ.

DE

Ivan Turgheniev.

Trandafirul.

Cele de pe urmă zile ale lui August... sosește toamna. Soarele se apropiea de apus. Se vărsase peste cîmpiea întinsă o ploaie strașnică, în puhoaie, fără tunete și fără fulgere.

Grădina de dinaintea casei pareă că ardea și dădea aburi, peste dînsa se revărsă focul amurgului și puhoiul ploiei.

Iea ședea la masă în odaie și privea, adîncită în cugetări, prin ușa pe jumătate deschisă în grădină.

Știeam ce se petrecea în sufletul ieii, după o luptă scurtă dar chinuitoare se supunea unei simțiri pe care nu o mai putea stăpîni.

De o dată sări, merse iute în grădină și o pierdù din vedere.

Trecù un ceas..... mai trecù încă unul; nu se întoarse.

Atunci mă sculăi, ieșii din casă și apucăi pe aleea pe care, știeam bine, că apucase și iea.

Din jur împrejur ieră întunec; noaptea veni. Numai pe năsipul umed lucea un ce rotund roșietec prin noaptea deasă.

Mă plecăi. Un boboc de trandafir, tînăr, de abiea deschis!

Cu două ceasuri în urmă văzusem acest boboc la pieptul ieii.

Cu băgare de samă ridicăi floarea de pe năsipul necurat, mă întoarsei în odaie și o pusei pe masă dinnaintea scaunului ieii.

Însfârșit veni și ȳea. Încet păși prin' odaie și se puse lângă masă.

Fața'ı ȳeră palidă, dar ațȳtată; ȳute și cu un zimbet sfios priveau ochii nedepriņși ȳlcă cu lumina, prin odaie.

Văzũ trandafirul, ȳl apucă, privi foile lui mȳnjite și sfășiete, se uită țintă la mine—și de o dată ȳ se umplură ochii de lacrimi.

— De ce plȳnge? o ȳntrebăi.

— De mila trandafirului. Vezi ce-a pățit.

Atunci ȳmȳ veni ȳn minte să-ȳ spun o vorbă cu ȳnțeles adȳnc Lacrimele spală, ȳ zisei.

— Lacrimele nu spală, lacrimele ard—respunse ȳea—se ȳntoarse spre camin și aruncă floareı ȳn focul pe sfirșite.

— Focul arde și mai bine de cȳt lacrimele zise ȳea mai mai mȳnioasă—și ochii ȳei frumoși rideau veselȳ prin strălucirea lacrimelor.

O ȳnțelegȳ; și ȳea ȳși arseses aripele.

April 1878.

Călătoria pe marea.

Mergeam o dată cu un vaporeș de la Hamburg la Londra. ȳeram doi cālători: ȳeu și o momița, o femeie de uistiti, pe care un negust riũ din Hamburg o trimetea tovarășului său englez, ca dar.

Momița ȳeră legată bine cu un lanțujel de o bancă sus pe podul corăbiei, zmuncea ȳn coace și ȳn colo și țipă plină de jale, ca o pasere.

De cite orȳ treceam pe lângă dȳnsa, ȳmȳ ȳntindea mi-nuța-ȳ neagră și rece și se uită la mine cu ochii ȳntristați, ochi aproape omenești. O apucăi de mină și ȳea ȳncetă de a mai plȳnge și de a se zmunci.

ȳeră liniște desăvirșită. Marea se ȳntindea ȳn jurul nostru, ca un acoperemȳnt nemișcat de plumb. Nu părea mare: negură deasă se lăsase și ȳncunjură virfurile catar-gelor, orbea și slăbea privirea cu vālul său ușor. Soarele